

[Borgbjerg.]

og jeg følger stadig den højtærede Udenrigsministers Fremstilling, som ikke er modsagt fra nogen Side — erklærede Frankrig, at Frankrig herefter med disse forklarende Udtalelser og med den antydede Ændring i Traktatens Fortale — det vedrører et andet Spørgsmaal end det, jeg her berører — kunde acceptere Udkastet. Og saa blev Traktaten undertegnet i Paris ved det højtidelige Møde den 27. August i Sommer. Herefter skulde vel al Debat om dette Spørgsmaal, ogsaa under Militærdiskussionen, være ude af Verden mellem alle retsindige og ærlige Mennesker; for alle, som ikke vil blive ved at misbruge Tingene, at vende og dreje alt paa Hovedet, gøre hvidt til sort, skulde denne Debat være ude af Verden, om Danmark som Medlem af Folkenes Forbund er forpligtet til at deltage i Krig og opretholde militære Rustninger. Nu har Udenrigsminister Kellogg slaaet fast, at vi er det ikke, og paa Grundlag af hans Udtalelser har Frankrig erklæret sig villig til at ratificere Kellogg-Traktaten.

Med disse Ord skal jeg paa Socialdemokratiets Vegne af fuldt Hjerter anbefale at give denne Traktat vort Ja.

Holger Andersen: Medens jeg sad og hørte paa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, randt mig i Hu et berømmeligt Goethe-Ord:

„Warum in die Ferne schweifen?

Sieh, das Gute liegt so nah.

Brauchst's nur mit der Hand zu greifen, denn das Glück ist immer da.“

Og „das Glück“ viser sig i den foreliggende Sag hovedsagelig at være en hel Række hjemlige politiske Tilstande og saa en Ordførertale, der fra Venstres Side var blevet holdt oppe i det andet høje Ting. Den ærede socialdemokratiske Ordfører vilde holde en jævn og enfoldig Tale, vilde tage det hele jævnt og enfoldigt, og jeg skal ikke gøre det fjerneste Forsøg paa at følge ham, hverken med Hensyn til Jævnhed eller med Hensyn til Enfoldighed, fordi jeg vilde være ganske ude af Stand til at svinge mig op til saa vældige Højder som dem, den ærede socialdemokratiske Ordfører nys naaede.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører fremhævede stærkt, at han og hans Meningsfæller følte ikke nogen som helst Trang til at svække Betydningen af denne Traktat. Det sagde han Gang paa Gang, det gik som en rød Traad gennem hans Udtalelser. Jeg skal hertil nøjes med at

sige, at heller ikke jeg føler nogen som helst Trang til at afsvække Traktaten som saadan, og det er ganske uforment, efter at de ledende Stormagters Udenrigsministre selv har besørgt det, som i saa Henseende er fornødent; ikke fordi det glæder mig, at de ledende Stormagters Udenrigsministre har gjort det, tværtimod, men de har gjort det, og derfor er det vist ganske uforment, at vi bestræber os for at gøre det her i dette Ting.

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til selve den foreliggende Traktat, og jeg maa begynde med at udtale en Beklagelse over den efter min Mening saare ufyldstgørende Maade, hvorpaa denne Sag af den højtærede Udenrigsminister er forelagt for Rigsdagens Ting. Hvis Forholdet er dette, at denne Traktat er den mest betydningsfulde storpolitiske Tilkendegivelse siden Folkeforbundspagten Tilblivelse — og jeg er ikke utilbøjelig til at give denne Betragtning Medhold, jeg er i alle Tilfælde af den Opfattelse, at der ikke siden Forslaget til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Tiltrædelse af Folkenes Forbund har været forelagt dette Ting en saa betydningsfuld international Akt som denne —, forekommer det mig, at de meget magre Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, er overordentlig utilfredsstillende. Men, vil man sige, den højtærede Udenrigsminister har først i det andet høje Ting udførligt redegjort for og har nu her gentaget denne sin Redegørelse og yderligere suppleret den med Oplysninger om Traktatens Forhistorie. At den højtærede Udenrigsminister henviser til, at det Noteskifte, der har fundet Sted mellem de forskellige Stormagter, jo er offentlig tilgængeligt, kan efter min Formening absolut ikke erstatte de Bilag, man maa kræve ved Fremsættelsen af dette Forslag til Beslutning. Ja vel, dette Noteskifte er offentlig tilgængeligt. Det er offentlig tilgængeligt paa Engelsk eller Fransk for dem, der følger nøje med i disse Ting, men det er i Virkeligheden ikke offentlig tilgængeligt for dette Tings Medlemmer. Og naar jeg tænker paa de meget fyldige Bilag, der ledsagede det Forslag til Beslutning om Danmarks Tiltræden af Folkenes Forbund, som den daværende Udenrigsminister Hr. Erik Scavenius den 11. Februar 1920 fremsatte her i Tinget, bliver Misforholdet endnu mere iøjnespringende, endnu mere grelt, end det er i Forvejen. Dette Forslag til Rigsdagsbeslutning, som fremsattes den 11. Februar 1920, indeholdt hele den store, højest interessante Betænkning, som